

mohamedanizem, Bali se oklepa že tisočletja indijske veroizpovedi. Balijski verujejo, da je njih otok last bogov in oni ga imajo samo v najem. Ker smatrajo življenje kot dar božji, se zahvaljujejo božanstvom z daritvami ter s prazniki, kojih višek slovesnosti tvorijo plesi.

Indijska vera veva Balijscem, da svoje rajne sežigajo.

Zelo redko sežejo mrliča takoj po smrti. V največ slučajih preteče med dnevom smrti ter upepelitve več mesecev, da celo — leta! Ker je sežiganje mrliča združeno s stroški, čakajo tako dolgo, dokler ne pomre v enem ali več krajih znatnejše število ljudi in potem določijo skupen dan za upepeljenje.

Po stari navadi ne sežejo mrliča tako dolgo, dokler živijo starši ali celo babica ter dedek umrlega.

Manj premožni zavijejo mrliča na dan smrti v bel prt in ga začasno zagrebejo v zemljo 1 meter globoko. Bogati Balijsci ter knezi pa napravijo umrlemu mrtvaški šotor. Mrtveca napudrajo z riževo moko, namažejo s sokom raznih zelišč, zavijejo v dragocene prte in ga položijo kakor mumijo v izvotljeno palmovo deblo. V takem položaju ostane truplo do sežiganja. Mrlič ne segnije, ampak se posuši.

Vobče poravnajo poleg sorodnikov stroške pogreba prijatelji ter znanci.

Ce umre plemenitaš, sestavijo iz bambusovih palic stolp, ki je razdeljen v več nadstropij ter okrašen z dragocenimi rutami in ogledali. V mrtvaški stolp položijo mrliča in ga zagrnejo od vseh strani. Čim imenitnejši je bil rajni, tem več strehic je videti na mrtvaškem stolpu in sicer ena nad drugo. Umrliim knezom sestavijo po 30 metrov visoke stolpe. Na dan sežiganja prime za stolp kakih 60 nosačev in ga nesejo z mrličem vred na kraj, ki je določen za upepeljenje, kjer že stoji pripravljen iz lesa upodobljen bik, pisano poslikan in na hrbtu ima odprtino. Stolp postavijo poleg bika in mladi ljudje prinesejo iz stolpa mrliča, na kar ga pokropi

najimenitnejši svečenik. Truplo porinejo v izvotljeni bikov trup, ga še kropijo, prinesejo razna darila in užgejo lesenega bika. Ko je ugasnil ogenj, zberejo pogrebci pepel, ga shranijo v stolp, katerega ponesejo na obrežje morja in ga vržejo s pepelom vred v ocean.

Še le po tem obredu zamore duša rajnega v balijsko nebo, odkoder se vrne pomlajena v novo življenje na srečnem otoku. Balijski je rajsko zadovoljen v veri, da pomeni smrt le prav kratko ločitev, ker se duša vrne k zopetnemu življenju v domovini med nekdanjimi sorodniki, prijatelji ter znanci.

Remšnik. V soboto dne 14. oktobra je umrl Luka Močivnik, po domače Pažek, kmet na Vasi v okolici Sv. Janeza na Suhem. Bil je dober kmetovalec, zgljedno je oskrboval svoje veliko posestvo, bil je tudi dvoletnik, na avstrijski strani ima svoj vinograd pod Pankracijem. Reveži so v njegovi hiši našli vsikdar gostoljubnost, in, česar je žal vedno manj tudi po kmečkih domovih, v tej hiši se je mnogo molilo, zaradi tega marsikateri služabnik ni hotel tam ostati v službi. Rad je podpiral cerkve, domačo župno cerkev sv. Jurija, pa tudi razne podružnice, posebno mnogo je daroval za velike cerkev sv. Janeza, zato so mu tamošnji zvonovi peli zadnjo pesem. Stare korenine ginejo, močni stebri se podirajo: z njim je smrt napravila veliko vrzel. V pondeljek smo ga položili k počitku, 74 let starega, ravno pred njegovim godom; mnogo jih je bilo, ki so ga spremlili na zadnji poti, bili sta dve sv. maši, domači pevski zbor je zapel pri grobu pesem: »Vigred se povrne«. Sedaj spijo skupaj trije, dobra mati Juljana, sin Simon in oče Lukež, najmlajši sin Ivan pa je pokopan v Srbiji. Večna luč naj Vam sveti! Naj se častito snidemo ob vstajenju!

Marenberg. Dne 25. oktobra so v navzočnosti areškega načelnika g. dr. Milača in tukajšnjega dekana g. Mesnerja prenesli v novo narejene grobnice: gg. Marijo Langeršek, Kristino Preglau in Marijo Wrentschur. Smrt pa je zadnji čas s svojo koso odšla v druge kraje. — Nasproti Tirolerju si zida novo vilo odvetnik dr. Ivan Winterhalter. Bivše Trafenikovo posestvo in gostilno je od g. Stelcerja, restavraterja v Grazu, kupil g. Šiker iz Št. Ilja v Slov.

goricah, kjer je bil kletar pri g. Baumanu in najemnik restavracije. G. Siegbert Wrentschur pa je od g. Jakoba Novaka v Sv. Lovrencu na Pohorju kupil parno žago. — Namesto v Velike Lašče prestavljenega sodnijskega predstojnika g. Janka Čerčka pride v Marenberg sodnik g. Alfonz Cepuder. Ker je v Vuhredu ena učiteljica preveč, v Marenbergu pa ena premalo, hodi iz Vuhreda na marenberško šolo učiti gđ. Vera Pihler.

Spodnja Sv. Kungota. Tukaj je umrla dne 25. oktobra Ana Markuš v 68. letu svoje starosti. Sirota je bila že eno leto hudo bolana in je voljno prenašala svojo bolezen. Bila je večkrat previdena s sv. zakramenti. Bila je skrbna in krščanska žena. Bog ji daj večni mir in pokoj!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Kdo ne pozna prekrasnih Slovenskih goric z neštetiimi grički, na katerih kraljujejo bele cerkvice ali pa lepe kapelice? To so nam žive priče vernega ljudstva. Če hodiš po teh prijaznih hriščkih, te pozdravljajo ob široki stezi, kakor tudi na doprtem polju, ali daleč v gozdu. Posebno mnogo je tukaj pri nas poljskih znamenj, ali kakor jih mi imenujemo: križev. Tudi dne 15. oktobra se je na slovesen način blagoslavljalo tak križ ob občinski cesti v stari občini Osek. Dala ga je postaviti posestnica Alojzija Ploj, kateri se je po dolgem času le vendar uresničila ta želja. Bil je krasen jesenski dan, hvala Bogu. Okoli tretje ure popoldne se je pripeljal preč. g. P. Elekt Hamler ter opravil slovesen obred. Iskrena hvala gospodu patru, posebno pa še zato, da se je tudi drugi dan potrudil v tisti zakotni kraj in ponovno blagoslovil Marijo in Odrešenika. Naj stoji ta križ v čast božjo, naj prinaša nebeških darov v ves naš kraj, prinaša pa jih naj tudi zaslužni krščanski materi. Posnemajte jo vsi! Ob tej priliki se je nabralo tudi nekaj za misijone.

tisočnožci in to po železniški progi Baltimore - Ohio v Severni Ameriki. Golazen je pokrila ob železnici 30 ha obdelane zemlje, je napadla farne in prodria v hiše. Boj zoper ti gnjusne vsiljivce je trajal dva tedna, predno jih je zmogla človeška nadmoč.

Celi oblaki leteljih mravelj so zagrnili pred leti francosko mesto Dijon. Po cestah in strehah so se morali lotiti teh žuželk z lopatami, ker so odrekle vsled množine mele.

Znan je milijardni vzlet listnih uši, katere je preganjalo krdele božjih volekov ali pikapolonc. Oba roja sta zašla preko razbur-

tu in tam utrgali vijolico. Z izvedenimi očmi so opazovali cvetove, preštevali cvetne listke in prašnike in narejali pametne obrazke.

Nenadoma je puhnil Boltežar:

»Poglejte no tam tisto dekletce — tista mala, ki ima kakor kutina rumeno kito — ta vam žre vijolice — kakor tele.«

Res je bilo tako. V svoje misli zatopljena je stala deklica tamkaj, pomežikavala v sonce in grizla vijolice.

Boltežar je potegnil debelo zapisnico iz žepa in si nekaj zapisal. Oho, sem si mislil, ta pa misli resno. Tudi Erika je opazila, da Boltežar pisari, nekoliko je zardela, spázila dekletce, ki je jedla vijolice in jo poklicala k pazljivosti s karajočo besedo.

»Škoda!« je zagodrnjal Boltežar. »Prav teknilo ji je.«

Šli smo dalje. Oglasila se je kukavica. Otroci so šteli.

»Osemkrat!« je zaklical paglavček. »Gospodična, osem let boste živeli še.«

»To bi bilo premalo zame!« je rekla učiteljica ljubeznivo.

»Ne,« je vzkliknila neka deklica, »nekaj drugega pomeni to: gospodična bo dobila osem otrok.«

»Toda Zora!«

»Pravijo tako,« je rekel zarjavel zvitorepež; »mi vsi homo dočakali osemdeset let.«

Boltežar si je zopet nekaj zapisal. Kukavica se je znova oglasila.

»Kje pa je? Kje pa je?« so vpili malčki. »Videl bi jo radi.«

»Ujel jo bom,« je zaklical čvrst dečko, »in jo bom zaprl v kletko.«

Tedaj je učiteljica začela pripovedovati otrokom, kako plašen ptič je kukavica. Puščavnik v gozdu je, nepriljudna, boji se ljudi in živali. So celo lovci, ki še nikoli niso videli žive kukavice.

»Glej jo no,« mi je rekel Boltežar, »tudi jaz še nisem videl žive kukavice.«

Ko smo šli dalje, so se otroci razgovarjali med seboj.

Sv. Benedikt v Slov. gorica. V torek dne 24. oktobra smo spremili k večnemu počitku vzorno ženo in mater Amalijo Škamljič, roj. Letnik, od Sv. Treh kraljev. Pogreba so se udeležile v velikem številu njene tovarišice od ženske Marijine družbe. Iz nagrobnega govora g. dekana smo izvedeli, kako je bila rajna svoječasnno vzorna mladenka v dekliški Marijini družbi, delavna tajnica in govornica v Dekliški zvezi, pri podružnici sv. Cirila in Metoda. Kolikokrat je na dekliških shodih nastopila z navdušeno besedo, kolikokrat sodelovala na odru! V »Našem domu«, posebno v »Glasniku Srca Jezusovega«, je v letih 1905 do 1908 spisala lepo število krasnih člankov. Tudi svoje peš-romanje na sv. Višarje je opisala. Od mladih nog pevka pri cerkvenem pevskem zboru je še sedaj kot žena do svojega obolenja rada sodelovala ob nedeljah pri ljudskem petju. V 33 letih svojega zakona je bila možu najboljša pomočnica, njegovim 4 otrokom iz prvega zakona in svojim 7 zares skrbna mati. Kako je bila vesela, ko je moževa hčerka Roza postala usmiljenka! Še bolj se je veselila sina dijaka. Krivica, ki se mu je letos zgodila, jo je močno potrla in bila sovzrok njene prerane smrti. Vedno globokovernna je svojo družino posvetila božjemu Srcu, zvesto obhajala pobožnost prvih petkov, neštetokrat okrasila oltarje trikraljevske cerkve, dolga leta oskrbovala cerkveno perilo. Za vsa dobra dela naj ji Bog podeli najlepše plačilo, njenim otrokom pa stanovitnost v njenem bogoljubnem duhu! Dobrosrčne, vesele, za dom in rod navdušene Malike Škamljičeve ne bomo pozabili. Takih pogumnih žen je treba našemu narodu. Naj v miru počiva od svojega truda! — V četrtek dne 26. oktobra smo pokopali dobro ženo Marijo Ajlec iz Ihove, roj. Kraner. V bolnici je bila operirana, pa ni bilo več pomoči. Pripeljali so jo domov v veliko žalost dobre njene družine. Mnogoštevilno spremstvo je pričalo, kako je bila priljubljena, saj je bila pobožna in zvesta članica ženske Marijine družbe, blaga žena in nad vse skrbna mati. Naj v Gospodu v miru počiva!

Turnišče v Prekmurju. Na najslovesnejši način je naša župnija proslavila spomin 1300-letnice našega odrešenja. Ne samo, da se je vršil v ta namen pri nas eden največjih ter

najlepših evharističnih kongresov, ki je bil ob enem tudi prvi v Prekmurju, smo v spomin tega jubileja tudi postavili trajne spomenike še poznim rodovom. Že dolgo časa je nameravala občina Renkovci postaviti kapelico v svoji občini, pa nikakor ni moglo priti do tega. Lansko leto pa se je na pobudo domačega g. župnika ustanovil odbor, ki je celo zadevo vzel resno v roke tako, da je bila cerkvi dne 8. oktobra t. l. že slovesno blagoslovljena in se je v njej opravila prvokrat sv. maša. Že dolgo časa se je vse veselilo tega dneva. Slovesnost se je začela že na predvečer. Pri kapelici se je zbrala velikanska množica ljudstva, ki je nato z bakljami in lampijoni priredila slavnostni obhod po občini. Prelepe Marijine pesmi so se ob zvokih godbe razlegale daleč na okrog. Drugi dan ob štirih zjutraj je bila budnica, nato pa se je začelo mlado in staro pripravljati za pot k sv. maši v Turnišče, kjer so bile do tega časa shranjene podobe za novo kapelo. Po sv. maši so bile podobe: Srca Jezusovega, Srca Marijinega in sv. Terezije D. J. prenešene na krasno okinčane vozove, katere so potem ostopile belo oblečena dekleta. Zaigrala je godba, zazvonili zvonovi in med streljanjem topičev, plapolanjem zastav in prepevanjem pesmi: »Povsod Boga« in »Kristus mora kraljevati«, so se podobe v velikanski procesiji prepeljale v novo kapelo. Bil je res krasen prizor. Človeku se je zdelo, da so med to množico ljudstva tudi podobe oživele in korakajo med njimi. Ni čuda, da je ljudstvo ob pogledu na nje jokalo od veselja. Občina Renkovci pa je bila vsa v zelenju, cvetju in slavolokih, posebno še prostor pri kapelici. Ko so bile podobe prenešene v cerkvi in na oltar, se je med tem začela slovesna in pomenljiva blagoslovitev, katero je opravil vlč. g. Anton Rantaša, župnik iz Velike Polane. Množica pa so z zanimanjem sledile pomenljivim obredom. Nato pa je imel slavnostno pridigo o presv. Srcu Jez., kateremu je cerkvi posvečena, vlč. g. dr. Tomaž Kelenc, ravnatelj Martinišča v Murski Soboti. Z njemu lastno zgovornostjo je tako ganil srca poslušalcev, da ni ostalo suho ni jedno oko. Zatem pa se je prvič opravila v kapelici sv. maša, ki jo je daroval za vse občane domači vlč. g. župnik Ivan Greif. Krasno in ubrano petje je ob

spremljevanju godbe povečevalo slovesnost, ki nam bo vsem ostala trajno v spominu. Kapelica, ki je 10 metrov dolga, 5 metrov široka in 6 metrov visoka, je bila postavljena s samimi prostovoljnimi darovi občanov, ki so v teh težkih časih žrtvovali res veliko. Oltar in podobe pa je mojstrsko izdelal g. Ivan Cesar, akademični kipar v Mozirju. Lepota in milina, ki odseva z obrazov podob, se ne da popisati. Dalj ko jih gledaš, lepše so. Vsa čast g. Cesarju, ki ga ob tej priliki vsem prav toplo priporočamo. Dne 22. oktobra t. l. pa je bila druga blagoslovitev kapelice Žalostne Matere božje v Lipi. Tam si je dala rodbina Skledar napraviti novo hišo, pred njo pa mično in lepo kapelico. Kakor v Renkoveh, tako je tudi tukaj velika množica ljudstva prisostvovala sv. obredom in je po pridigi in sv. maši, ki jo je opravil domači vlč. g. župnik, spremljala lepo podobo v slavnostnem sprevodu na Skledarjev dom, kjer je bila nato blagoslovljena in slovesno ustoličena v kapelico. Tudi to podobo je prav mojstrsko izdelal g. Ivan Cesar iz Mozirja, na veliko zadovoljstvo vseh. Daj Bog, da bi obe kapelici bile zatočišče in tolažba vsem, ki bodo v potrebah in nadlogah iskali tam utehe in pomoči!

Ljutomer. V nedeljo dne 29. oktobra smo tukaj izročili materi zemlji v večni počitek gospo Nino Ivančič, učiteljico v pokoju, ki je dne 27. oktobra nenadoma umrla, od kapi zadeta. Blagopokojna je bila rojena leta 1848 v Novem mestu iz odlične rodbine. Tukaj je podučevala kot učiteljica na dekliški šoli svojo celo učiteljsko dobo od leta 1876 do l. 1916. Bila je vzorna učiteljica, ki se je zavedala v popolni meri svojega vzvišenega poklica. Kot narodna vzgojiteljica je podpirala rada vsako narodno podjetje, posebno pa je imela odprto srce za reveže, ki jo bodo silno pogrešali. Veličastni pogreb je pokazal, kako priljubljena in spoštovana je bila rajna gospa, ki je vzgojila tri generacije deklet in žen. Naj počiva v imru!

Ivanjkovci. Naglo se je ločila s tega sveta 28 let stara hčerka in gospodinja Angela Munda. Malenkostno se je ubodla v dlan na neko kost. Neznatna rana na desni roki se je začela gnajiti. Šla je iskat zdravniške pomoči v Ormož. Ostala je kar tam v bolnišnici.

»Velike živali imajo velike mladiče, majhne živali imajo majhne mladiče,« je opomnil neki deček.

»Ne vedno,« je rekla učiteljica. »Videli ste kenguruja na podobni. Kenguru je vendar velika žival. Njegov mladič pa je spočetka le tako velik kakor rjavi hrošč.«

Otroci so debelo pogledali. Boltežar tudi.

»No, no,« je rekel; »sedaj nas je začela vleči. Gospodična, samo za trenotek prosim.«

Šel je z njo in z menoj s poti.

»Kar ste povedali o kenguruju, bo torej le šala?«

»Ne, res je.«

»Tako velik kakor rjavi hrošč? Že — že, ko je na svetu?«

»Da, že na svetu.«

»Torej, gospodična, če je to res, če mi to črno na belem lahko dokažete, naročim bovlo v desetih steklenicah in jo izpijem čisto sam.«

Potegnil je iz žepa svojo zapisnico in je pisal. Učiteljica se je vrnila k otrokom.

Prišli smo do grmičkov pomladanskega vresja. Na tisoče ljubkih, rožnato rdečih cvetov je sanjalo nad zelenimi, vlažnimi gozdnimi tlemi.

Otroci so vsi zamaknjeni vzkliknili.

»To so rože pomladi,« je rekla Erika. »Pomladansko vresje.«

Naslajala se je z otroki nad lepoto cvetov in nad velikimi, tankimi listi, ki so tako veliki in tenki zato, da morejo ujeti tisto pičlo svetlobo, ki pride do senčnih krajev.

Nato je izruvala eno.

»Poglejte, korenina ne sega v globino; teče vodoravno pod zemljo. Imenujemo jo koreniko. Zakaj se pač imenuje tako?«

Otroci niso vedeli. Učiteljica jim je razložila, da del korenike venomer odmira, drugi pa dobiva nove popke in brste, tako da popotuje rastlina s svojo koreniko v tleh vedno dalje, do tja, kjer najde novo hrano; pripovedovala jim je, da se napravi že v jeseni v zemlji korenina, na kateri visi brst. Ta ima podobo loka nad vrati, od katerega visi bela svetilnica. Nato se lok vedno

kanega Alands morja (ob vzhodno-švedski obali) in sta bila uničena.

Avgusta leta 1847 je letel ogromen roj pikapolonc ob južni obali Anglije. Na večer so pokrili hroščeki vse okraje ob obali in ljudje so se morali skriti pred to sicer nedolžno živalico.

Našteli smo le nekaj vzgledov potovanj žuželk v celih oblakih, a bi jih še lahko mnogo več. Beleženi naj zadostujejo za dokaz, kako stvarnik sam skrbi, da neznano kam odfrči in pogine nadloga, ki bi bila sicer človeku v veliko škodo in bi ji v tollkerih slučajih niti ne bil kos.

Kljub večkratni operaciji ji ni bilo pomagano, ker se ji je zastrupila kri. Prepeljana iz bolnice zopet na dom, je mirno izdihnila svojo dušo. Svetila ji večna luč! — Iz kolarske delavnice Ivana Filipiča v Lahoncih je bilo pokradeno in odnešeno kolarsko orodje v skupni vrednosti 2000 Din. Nepoštene vlomilce za sleduje orožništvo.

Polenšak pri Ptuj. Pred nedavnim časom so neznani tati ukradli lepo rudečko v Strejčah iz Tobijasovega hleva. Že se je mislilo, da se bo tat veselil na tako lahek način dobljene krave, a prešmentano oko postave je bilo tako spretno, da je tam nekje pri Veliki Nedelji ugledalo to lepo rudečko in jo po dolgem pričakovanju spet vrnilo pravemu, zdaj veselemu gospodarju. Zvedelo se še bo, ali je dotični tat sam ukradel kravo, ali je pa imel kje tu v bližini pomagača. Gotovo je, da bo ta človek dobil prav lepo plačilo od sodišča, ker se ta nelepi, praktični holjševizem dosega pri nas ni bil uveljavljen. — Na naši šoli sta bili kar dve mesti izpraznjeni. Prva nas je pred enim mesecem zapustila gospa Adela Ingolič. Služila je pri nas dolga leta ter je bila priljubljena pri otrokih in starših. Njen mož je profesor v Ptuj, zato je tudi ona zaželela priti v bližino Ptuja ter je dobila mesto v Dornavi. Zadnji pondeljek pa se je še poslovil od nas šolski upravitelj g. Mirko Podgornik in se s celo družinico preselil na okoliško šolo v Ptuj. K nam pa je prišel za novega upravitelja g. Vičar s svojo ženo gospo učiteljico od St. Lovrenca v Slov. gor. Tako bo spet vpostavljen na naši šoli redni pouk. — Še mnogo je novic, ki pa jih vseh obenem ne moremo poročati. Končali smo s frgatvijo, ki pa je na žalost vinogradnikov veliko slabša in manjša kot lani. Lansko vino je bilo dobro, a brez cene in smo skoro vsa doma popili. Letos pa ne bo kaj za prodati. Kje pa bomo denar dobili za vsakdanje potrebe in za davke, kateri se izterjajo. Kako in s čim bomo plačali, je veliko in zelo kočljivo vprašanje.

Središče ob Dravi. Lepa slovesnost se je vrtila pretečeno nedeljo dne 29. oktobra, v Središču: odkritje spomenika žrtvam svetovne vojne. Slovesnost je otvoril g. župan Kolarič, ki je bil obenem predsednik pripravljalnega odbora, nato je tajnik g. ravnatelj Kosi po-

ročal o zgodovini spomenika. Za spomenik se je namreč že pobiralo leta 1919, pa še le zdaj je zagledal beli dan. Nato je govoril ban g. Marušič, za njim pa univerzitetni prof. g. dr. Fabjan, kateri je ob asistenci domače duhovščine spomenik tudi blagoslovil. Cerkveni pevski zbor je zapel pretresljivo žalostinko: »Človek glej življenje svoje«. 57 imen je za blestelo na odkritem spomeniku, pa vsaj to še niso vsi, nekaj je takih, o katerih ni nika-kega poročila. Pod kamenjem Doberdoba in drugod na vseh štirih straneh sveta čakajo vetajenja. Lepe so bile besede govornikov, lepi so bili venci okrog spomenika, toda eno je še lepše in bolj potrebno: molitev za pokoj njihovih duš!

Zgornja Ponikva pri Žalcu. Tukašnje prostovoljno gasilno društvo je v nedeljo dne 22. oktobra proslavilo blagoslovitev nove motorne brizgalne. Ob 9. uri je bil sprejem gostov na vasi, ob desetih sprejeli k sv. maši z godbo na čelu, potem slovesna sv. maša, ki jo je daroval g. Martin Uranjek, kaplan v Šošanju. Po sv. maši je bila blagoslovitev, pri kateri so kumovale sledeče kumice: gd. Ježovnik, gospa Ločničkar, gospa Krašovic in gospa Vizovišek, vse iz Žalca; gospa Brinšek iz Polzele; gospe Alojzija Sredenšek, Barbara Verdev, Alojzija Vasle, Marjeta Uranjek, Antonija Uranjek, Frančiška Medved, Marija Jerzernik in Marija Jerzernik. Govoril je g. Gorogranc iz Celja in še več drugih. Popoldne ob 2. uri je bila tombola z mnogimi lepimi dobitki. Po tomboli vrtna veselica v prostorih in na vrtu gospe Ivane Vaš, pri kateri je sodelovala godba na pihala iz Škofje vasi. Kumicam izrekamo prisrčno zahvalo, ker so nam darovale lepo svoto, ter vsem ostalim, ki so nam kaj pripomogli.

Braslovče. Žalostno so doneli zvonovi braslovške cerkve ob smrti bivšega župnika ter dekana, preč. g. Antona Medveda, kateremu so Braslovčani mnogo hvaležnosti dolžni, da se ga spominjajo v molitvi, ker on je zelo veliko storil za lepo krščansko življenje v fari, za lepoto cerkve, katero je čisto prenovil. Pod njegovim vodstvom se je tudi pozidal lep prosvetni dom, sedaj last ljudske posojilnice. Pogreba v Laporju so se udeležili zastopniki vseh krščanskih društev v Braslovčah: za župljane g. župnik, za bivše prosvetno društ-

vo g. Virant, za Orlovaško g. Hruševar, za posojilnico g. Kralj in g. Kronovšek, za drugo g. Marot, za Marijino družbo gospa Marotova in oba cerkvena ključarja. Žalne službe božje v Braslovčah se je udeležilo veliko faranov. Ohranimo umrlega v blagem spominu!

Sv. Jurij ob južni žel. (Gojenici kmetijske šole Sv. Jurij ob južni žel. ob koncu šolskega leta.) Dne 31. septembra se je zaključilo našo šolsko leto 1932—1933. Mi absolventje smo dobili precej strokovne izobrazbe, katero potrebuje naš kmet. Ne moremo še pa reči, da je imamo zadosti. Zato se pa moramo izobraževati naprej. Izobraževali se bomo najlažje, če se bomo držali skupnosti, da se bomo združili vsi absolventje v eno misel. In zato imamo našo organizacijo »Zvezo absolventov kmetijskih šol«, katere naj bo član vsak absolvent; le z združenimi močmi nam bo mogoče povzdigniti naše delo na višjo točko. Ne pozabimo pa tudi na naše prijateljstvo, sošolstvo. Zares težko smo se ločili, ko smo šli vsak na svoj dom. Pred ločitvijo smo si zagotavljali, da bomo obiskovali drug drugega. In tako smo tudi storili. Zbrali smo se dne 21. oktobra absolventi z Dravskega polja in Savinjske doline; s kolesi smo se popeljali najprej obiskat sošolce absolvente in sošolke absolventinje gospodinjske šole v St. Juriju ob južni žel. v naše najbolj priljubljene Slovenske gorice, v Priekijo. Tujak smo si ogledali trnico v Kapeli, kjer smo videli veliko zanimivih stvari iz vinarstva. Ljudje so nas povsod gostoljubno sprejeli in nas pogostili, za kar se jim najlepše zahvalujemo. Upamo, da bomo drugo pomlad, ko bo več časa, organizirali izlet v večji skupini še tudi v druge kraje na domove naših prijateljev-absolventov.

Modne liste,

liste za ročna dela vseh vrst, kupujte in naročajte v knjigarnah Tiskarne sv. Cirila v Mariboru: Koroška cesta 5 — Aleksandrova cesta 6 — Kralja Petra trg 4.

Ovčja volna

»Kluft«

10 dkg . . . Din 13.—
skoraj neraztrgljiva,
ta nogavice in sokne.

»Gelbschild«

10 dkg . . . Din 18.—
mehka in izdatna, za
svitarje in jopice.

»Friesia«

5 dkg . . . Din 10.—
vseh barvah, pri-
pravna za čepice in
bluze.

»Partijska volna«
5 dkg . . . Din 5.—
ostanki zelo poceni.

C. Büdelfeldt

Maribor
Gospodarska ulica 4.

Zahtevajte povsod
»Slov gospodarja«.

bolj boči kvišku, ko pa posije prvo pomladno solnce, prerine zemljo, brstje pride na dan, se razcvete v ljubko vreso prve pomladi in stara, dobra korenika jo hrani s svojo moko, ki jo kakor skrben gospodar po zimi spravi v žitnico. Boltežar si je zopet nekaj zapisal.

Sedaj pa sem le moral videti, kaj si zapisuje kar naprej. Skriva sem mu pogledal čez ramo. Bral sem:

Kočijaž naj pripelje s seboj tri cente živinske soli. — Pripelje naj tudi sošček slanikov. — Kengurujev mladič tako velik kakor rjavi hrošč? Deset steklenic sekta. — Kovač, ta zanikarnež, računal preveč. — Zadeva s koreniko zelo spomina vredna. — Črna bika bom prodal Svetliču, ne Hočevanju. — Če le mogoče, se mora nabaviti za šolo nagačena kukavica. — Učiteljica zelo dobra.

Temu mišmašu gospodarskih skrbi in šolskih zadev sem se moral smejati.

Učiteljica je pogledala na uro.

»Vrniti se moramo!«

Otroci so se postavili v vrsto in zapeli:

»Ptičice pojo, rožice cvetó.«

Boltežar je položil palico na ramo, koračil po taktu za njimi in pel pesem z globokim basom. Ker pa besedila ni znal, je pel »la, la« in »hem, hem«!

Ob robu gozda se je oglasil glasen moški glas: »Stojte! Stojte vsi!«

Mladi Čresnik, slikar, je stal na travniku s fotografičnim aparatom.

»Tu se poučuje!« je ozlovoljeno zavpil Boltežar proti njemu.

»Saj ravno zato! Ravno zato! To ravno hočem!« je kričal slikar proti nam in pritisnil.

Nato je s smehom pritekkel k nam. Pozdravil je Eriko zelo prisrčno, pokimal nama, potegnill deklince za kite, pometal dečkom čepice v zrak in vriskal. Tudi otroci so začeli vriskati.

»Gromska strela!« je žugal Boltežar s palico. »Učna ura je vendar! Služba!«

»Samo na poti domov smo, gospod Boltežar,« sem ga miril. »Pustite ga.«

»O, ko bi le ne bil sin mojega gospodarja, da bi mu posvetil!«